

Sygn. akt II CSK 695/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi J. K.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym
postanowieniem Sądu Rejonowego w S.

z dnia 26 stycznia 2009 r., sygn. akt V Gzd [...]

wydanym w sprawie z wniosku wierzyciela Skarbu Państwa -
Naczelnika Urzędu Skarbowego w W.

przy uczestnictwie dłużnika J. K.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek
oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika
w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji
lub stowarzyszeniu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej skarżącego J. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt XIII Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek Skarbu Państwa o przyznanie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołali się do występujących w sprawie zagadnień prawnych, to brak tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Przedstawione przez skarżącego pytania nie odpowiadają tym wymaganiom, albo kwestie z nich wynikające zostały już w judykaturze rozstrzygnięte i nie budzą wątpliwości. Artykuł 373 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze (jedn. tekst: Dz. U. z 2012 r., poz. 1112 ze zm., dalej: „p.u.n.”) daje możliwość jednoczesnego nałożenia na dłużnika różnych środków, które zostały nałożone na skarżącego tylko na okres lat trzech.

Odpowiedź na drugie z postawionych pytań wbrew stanowisku skarżącego wynika z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2010 r., IV CSK 92/10 (LEX nr 864018). Stroną postępowania jest Skarb Państwa jako wierzyciel, a jednostką organizacyjną, z którą było związane dochodzone żądanie Naczelnik Urzędu Skarbowego. Legitymacja Skarbu Państwa, gdy jest wierzycielem do wystąpienia z wnioskiem wynika wprost z unormowania zawartego w art. 376 p.u.n.

Przyjęta w art. 376 regulacja wskazuje jednoznacznie, że o pozbawieniu prawa prowadzenia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 373 ust. 1, nie orzeka się w postępowaniu upadłościowym. Postępowanie w tych sprawach ma charakter samodzielny (por. także orz. SN z dnia 15 grudnia 2005 r., V CK 415/05, LEX nr 574554). Z tego względu należało dojść do wniosku, że w tych sprawach nie ma zastosowania art. 35 i fine i art. 229 in fine p.u.n.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).